

Vi lever i en foranderlig verden og det vi en gang lærte, blir modifisert, langsomt og umerkelig til vi plutselig ser at det som en gang var «slik skal det gjøres» har blitt til «slik gjør (nå) jeg det!»

Vi håper at denne faste spalten i Utposten skal bidra til at flere leger deler sine personlige løsninger på hverdagens utfordringer med Utpostens lesere.

*Slik gjør (nå)
jeg det!*

Voldsalarm på legekontoret

Vi hører om det av og til: helsearbeidere som er blitt truet eller utsatt for vold i sitt arbeide, på kontoret eller på vakt. Så lenge vi ikke har opplevd det selv er det lett å tenke at slikt vil aldri skje oss personlig, ikke her på vårt fredelige lille kontor! Men APLF har prisverdig nok tatt opp dette temaet og bedt oss om å gjøre visse foranstaltninger for håndtering av vold på legekontoret (Les på APLFs hjemmeside, medlemsbrev desember 2003).

På vårt kontor har en lege to ganger opplevd trusler under konsultasjoner som var av såpass alvorlige at hun ble oppriktig redd. Sittende alene inne på kontoret med pasienten, som i disse tilfellene hadde med seg pårørende som var like truende som pasienten, gav henne bla en ubehagelig oppdagelse; «Med min stol lenger unna døra enn pasientens har jeg ingen fluktmuligheter! Går pasienten til angrep på meg kan jeg i verste fall ble drept uten at kollegaen i naborommet hører noen ting!» (Vi har jo satset på god lydisolering av hensyn til taushetsplikten!)

Etter hennes to hendelser drøftet vi saken på personalmøtet og plutselig (og for første gang) så vi nytten av å ha en (mannlig!) kollega som leser Clas Ohlson-kataloger på senga. (De som ikke kjenner til disse katalogene finner firmaet på Internett. De har et utall tekniske, praktiske duppeter av den typen mange menn tror de *må* ha og som så etter kort tid finner sin plass langt innerst i kjellernes mørkeste kroker fordi det viser seg at vi ikke hadde så veldig bruk for dem allikevel).

Vår gode kollega foreslo nå at vi skulle skaffe oss voldsalarm for en rimelig penge: trådløs ringeklokke montert under skrivebordet. Legen som føler seg alvorlig truet kan så diskret trykke på knappen som da gir en ringelyd ute i ekspedisjonen. Medarbeider som hører ringingen skal ved dette signal skal gå inn på legekontoret etter først å ha banket på og for eksempel late som hun skal ha en underskrift eller likende.

Vi har hatt øvelser på systemet, men ikke prøvd det ut i en reell situasjon, heldigvis! Foreløpig ser jeg to svakheter ved systemet. På et år har ringeklokken i ekspedisjonen ringt åtte til ti ganger uten at noen har trykket på knappen. Det positive med det er at vi har erfart at medarbeiderne reagerer riktig på ringinga, de kommer diskret inn og spør om et eller annet samtidig som de kaster et lett blick på gamlemor som sitter i stolen sin og klager over sine vonde knær og urinlekkasje, i en svært så lite truende tone. Et halvt blick er nok til å skjønne at dette var falsk alarm, tvert imot har vi hatt oss mang en god latter over tanken på at akkurat *den* pasienten skulle være farlig!

Den andre svakheten er at jeg har undret meg på om jeg når jeg virkelig føler meg truet husker på alarmen og får til å trykke så diskret som jeg har øvd meg på å gjøre. Det vil jo eventuelt bare tiden vise, er jeg heldig får jeg jo aldri svar på det spørsmålet!

Og medarbeiderne da, har vi tenkt på dem? Ja, det har vi gjort. Claes Ohlsson selger også små dingser man kan ha i lomma som lager lyd når man trykker på den ene enden. Hva de egentlig er lagd for vet ikke jeg, men er situasjonen ille nok kan de altså lage en ule-lyd som gir de andre på kontoret beskjed. Denne løsningen er ikke så god siden pasienten skjønner opplegget med det samme. På den annen side er det jo oftest flere medarbeidere i samme rom, noe som gir større trygghetsfølelse og mindre behov for alarm hos dem og når selv vår oppfinnsomme Clas Ohlsson-lesende kollega ikke har funnet en bedre løsning finnes den vel heller ikke?

Jannike Reymot

